

Truyện Đọc để Giải Trí

Người Tình Trên Tay, Vợ Trên Lưng.

Hai mươi lăm tuổi tôi cưới vợ. Ngày tôi đưa người yêu về ra mắt, mẹ tôi thì thầm bảo:

- Con nên suy nghĩ thật kỹ, Mẹ thấy nó liễu yếu đào tơ, con nhà giàu có, sợ lấy con rồi không quen chịu khổ, được ba bảy hai một ngày thôi.

Không muốn mang tiếng cậy nhờ nhà vợ, tôi bắt đầu mọi thứ bằng hai bàn tay trắng và nghị lực của mình. Vợ tôi, vì không muốn chồng mình tự ái, cũng từ chối sự trợ giúp của gia đình. Em, từ một tiểu thư quen lùa là nhung gấm, sau khi lấy chồng, bỗng như lột xác thành một con người khác, giản dị và chịu khổ như bao nhiêu cô gái lấy chồng nghèo khổ.

Kinh tế dần ổn định, rồi chúng tôi có con. Cuộc sống dần phát lên như điều gặp gió. Tôi đã trở thành một phó chủ tịch hội đồng quản trị, kiêm phó giám đốc một công ty lớn. Ai cũng nói vợ tôi “có mắt nhìn người”, nhưng tôi biết rằng, không có vợ tôi tin tưởng, không có vợ tôi đồng tâm, tôi chắc chắn đã không có được một ngày hôm nay rạng rỡ.

Cho đến một ngày tôi gặp nàng. Nàng hai mươi tuổi, đang là sinh viên, rất xinh đẹp, duyên rũ và năng động. Nàng làm thêm cho một hãng xe hơi khá nổi tiếng. Hôm đó, trong sự kiện ra mắt dòng xe mới, nàng chủ động làm quen với tôi. Tôi mời nàng cùng ăn tối, nàng không từ chối. Không gì tuyệt vời bằng một kẻ có tiền, người ta nói không sai “có tiền mua tiên cũng được”.

Sau bữa ăn tối ở khách sạn, tôi đặt phòng nghỉ, nàng nhìn tôi e lệ cười, không phản đối. Và cứ thế, những cuộc tình một đêm tiếp diễn đều đặn, như một cuộc đổi trao. Cho đến một hôm... Tôi vừa dập tắt điếu thuốc, thì cô nàng bé bỏng từ phòng tắm bước ra. Trên người nàng, chiếc khăn quấn hững hờ trễ nải. Tôi nhòm người dậy định kéo nàng ngồi xuống, bất ngờ nàng lùi lại, rồi xoay người, rồi nũng nịu hỏi:

- Anh nói đi, vợ anh có đẹp bằng em không?

Bao nhiêu hừng hực như lửa trong lòng tôi, bỗng như bị một cơn gió ùa qua thổi tắt lịm!

Tôi ngấm nhìn nàng, gương mặt điểm trang tỉ mỉ rất sắc nét, dáng người đầy đặn, thon thả, với những đường cong gợi cảm, bầu ngực săn chắc hững hờ trong tấm khăn mỏng như mời gọi, những ngón tay dài thon mềm mại, đang đưa đưa vuốt vuốt những lọn tóc chưa kịp khô. Tôi bảo:

- Vợ anh, cô ấy tất nhiên không đẹp bằng em, nhưng...

Tôi chưa dứt câu, nàng đã sà xuống. Tôi tránh nụ hôn của nàng, rồi bật dậy cáo lỗi có việc cần phải đi. Nàng nhìn tôi, ánh nhìn đầy tức giận và trách móc.

Đường phố đã lên đèn. Trên đường, lẫn trong dòng người qua lại, vẫn không thể che lấp những đôi trai gái chờ nhau trên đường, tay trong tay đầy yêu thương tình tứ. Và biết đâu đấy, trong những cặp đôi ấy, có những người vợ, người chồng không chung thủy giống như tôi. Tôi nhận ra, lâu rồi tôi không ăn tối ở nhà, với đủ những lý do. Vợ tôi dường như đã quen với điều đó, đến mức không còn hỏi nữa. Ngày yêu và mới cưới nhau, tôi thường nói với em rằng:

- Khi nào anh thành đạt, kiếm được nhiều tiền, chắc chắn anh sẽ làm cho em trở thành một bà hoàng, khiến mọi người phải ghen tị.

Lúc đó, vợ tôi nói:

- Em không cần trở thành một bà hoàng, em chỉ cần chúng mình thương nhau.

Và bây giờ, khi tôi trở nên giàu có, tôi đã làm vợ tôi biến thành một người phụ nữ cô đơn!

Khi cô gái trẻ hỏi tôi “vợ anh có đẹp bằng em không?”, bất giác trái tim tôi nhói lên như bị ai lấy kim chọc vào. Cô gái trẻ ấy có tư cách gì mà dám so sánh với vợ tôi. Vợ tôi, rõ ràng không còn đẹp. Sau hai lần sinh nở, mái tóc đã thưa hơn, bầu ngực đã hơi chảy, bụng chằng chịt những vết rạn trắng mờ. Bàn tay của nàng cũng không còn mềm mại mượt mà, dáng hình cũng không còn thon gọn. Đã có lần vợ hỏi tôi:

- Em có nên đi làm thẩm mỹ không anh?

Tôi dứt khoát trả lời:

- Anh yêu em, vì những gì em có. Đừng làm đau bản thân mình, ai rồi cũng phải già đi.

Vợ tôi đã cùng tôi đi qua những tháng năm khốn khổ, không một lời chê trách than phiền, nàng đã vì tôi tập lặn lội mưu sinh, vì tôi cam tâm chịu khổ. Nàng yêu tôi bằng một niềm tin bất diệt, rằng rồi có ngày gia đình sẽ thấy rằng em lựa chọn đúng. Nhưng giờ, sau bao nhiêu năm chung sống, khi giai đoạn khó khăn đã qua, cuối cùng nàng đã chọn đúng hay sai? Tôi đã mua cho em một ngôi nhà to rộng, nhưng lại không cùng nhen lửa ấm! Tôi đem đến cho nàng cuộc sống đầy đủ nhưng lại lấy đi của em nụ cười! Lâu rồi, nàng đã không còn cười nhiều. Em thường nhìn tôi, nói một cách ý nhị rằng:

- Em có thể chịu khổ được, nhưng bọn trẻ nó còn nhỏ quá, anh có thể vì chúng không?
- Anh không vì em, vì con thì vì ai?

Tôi đã từng nói câu nói đó mà không hề ngượng ngùng, vậy mà giờ nghĩ lại tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Hai đứa con thấy ba về sớm, vô cùng ngạc nhiên, chạy ào ra hỏi:

- Hôm nay ba không phải tiếp khách à?

Rồi đứa con kéo tay, đứa con ôm cổ kéo vào nhà. Vợ tôi từ trong bếp đi ra, nói nhỏ:

- Ba mẹ con chuẩn bị ăn cơm. Em tưởng hôm nay anh cũng không ăn cơm nhà, nên làm bữa khá đơn giản, anh muốn ăn món gì để em làm thêm.

Tôi nói:

- Từ nay, em đừng cất suất bữa tối của anh nữa nha.

Vợ tôi cười. Thực ra thì khi cười, vợ tôi vẫn rất đẹp, dù hai đuôi mắt đã bắt đầu hằn lên những vết chân chim.

Những Lá Thư Tình - Ngô Ái Loan

Nơi một hòn đảo nhỏ của những năm đất nước vừa thay đổi. Anh là một tù nhân mang tội danh đứng đầu trong tổ chức đường giây vượt biên. Đất nước chưa ổn định, thành phần đứng lên lãnh đạo nơi đó chỉ là những người chân lấm tay bùn đi theo cái gọi là cách mạng nên về kiến thức họ rất kém cỏi. Trong trại tù anh được đồn miệng là dân có học, mà lại dân trường tây hẳn hoi. Thế là anh được đưa ra khỏi nhà tù để vào ngồi làm việc đảng hoàng ngày hai buổi, ngoài ra còn được cấp cho một căn phòng nhỏ để tiện việc đi lại.

Trong một lần về công tác, để tìm mua một chiếc xe hơi nhỏ đưa ra đảo cho cấp trên, anh tình cờ gặp chị. Người đàn bà thật trẻ, hiền và thật thà khi đứng bán chiếc xe hơi nhà, món tài sản cuối cùng của gia đình kể từ khi mất nước. Chiếc xe hơi được giấu kín trong sân sau, ngụy trang đủ thứ rác phế thải phủ kín lên đó để qua mắt của bọn cuốn theo chiều gió chỉ điếm để lấy thành tích. Cũng may nhà chị có con chó thật to, loại chó dùng đi săn bắn nên không ai muốn tới gần để mạng hoạ vào thân.

Qua môi giới việc bán buôn cũng thuận lợi và bắt đầu từ sự mua bán đó giữa anh và chị nảy sinh ra tình cảm. Rồi tình yêu lớn dần qua những lần anh từ đảo trở về đất liền công tác, mang cho chị những món lương khô mà anh chắt chiu để dành không dám ăn, chia sẻ cùng chị những khó khăn trong cuộc sống, trước thế cuộc đổi thay. Tình cảm như thế cứ lớn dần qua những lá thư tình yêu mỗi tuần chị viết gửi cho anh.

Những buổi sáng thứ hai như thường lệ những lá thư chị cứ thế đều đặn một tuần một lá gửi đến hòn đảo nhỏ cho anh. Nơi đó có năm người đàn ông làm việc chung trong một căn phòng. Anh là nhân vật chính đứng ra phân chia công việc, anh A bồn phận là đi ra bưu điện để nhận thư chị gửi, anh B có giọng đọc hay trầm ấm của người Sơn Tây đọc thư cho cả bọn cùng nghe, anh C lo phần mua đồ ăn sáng dứt lốt cho anh thì mới hân hạnh được tham dự gọi là buổi đọc thơ tình, bởi thực ra nơi hòn đảo nhỏ xa xôi đó chẳng có một sinh hoạt nào mới mẻ ngoài những công việc nhàm chán hàng ngày, tâm lý chung là ai cũng mong mỗi những lá thư những người thân yêu gửi tới. Như thế những lá thư tình yêu được chị nắn nót viết rồi gửi cho anh quả là một thứ hàng quý, hơn nữa những lá thư tình viết thật hay, cả năm người đàn ông trong văn phòng khi nghe đọc đều có cảm giác như viết cho chính mình. Còn phần hành của anh D phải đề cao cảnh giác canh chừng cấp trên xuống kiểm soát bất ngờ. Tuy không được chụm lại với nhau vì đang trong giờ làm việc, nhưng khi thấy lá thư của chị nằm trong tay anh thì không ai đủ kiên nhẫn để chờ đợi thêm giây phút nào nữa. Và người cuối cùng là nhân vật chính sẽ mở lá thư ra một cách trịnh trọng.

Những lá thư tình của chị không những đã làm say đắm trái tim của anh mà còn làm cho bốn trái tim của những người kia ước ao có được một người tình như thế. Anh kiêu hãnh nói với bạn bè, ngày xưa Hoàng Đế nước Pháp là Nã Phá Luân cũng từng viết những lá thư tình mà hậu thế cho là hay nhất thế giới, nhưng đối với những lá thư của chị thì chẳng thấm vào đâu. Anh hãnh diện, kiêu ngạo về chị. Thế rồi câu chuyện những lá thư tình của anh trên hòn đảo.

Tin đồn vừa lan truyền thì không bao lâu sau đã xuất hiện một cô gái thật trẻ, cô đại diện cho một nhóm người đang tò mò muốn biết về những lá thư tình tuyệt vời của anh. Anh cũng chẳng hẹp hòi, sẵn lòng đưa ra cho cô ta ngồi đọc tại văn phòng của anh. Cô gái vừa đọc vừa xin ghi chép lại những đoạn viết trong thư mà cô ta cho là kinh điển.. Từ đó anh bắt đầu nổi tiếng là một người có người yêu viết thư tình tuyệt hay. Anh bỗng dưng nhận được những món quà của những người ái mộ anh.

****

Trên hòn đảo đó, anh đã ngồi yên ngắm những buổi hoàng hôn óng ánh sóng đại dương và ngày càng nhớ nhung chị, mỗi sáng nhìn mặt trời đỏ hồng ở chân trời anh xây dựng biết bao hy vọng. Cho tới một ngày, như trong một giấc mơ anh được thả cho về đất liền. Trước khi rời hòn đảo, anh hụt hẫng đón nhận lá thư cuối cùng của chị, trong thư chị cho biết chị qua định cư tại Mỹ với gia đình. Tình yêu của anh và chị vốn như một sợi giây mong manh treo bên bờ vực thẳm, tương lai thực sự không biết sẽ đi về đâu. Anh đâu dám hứa hẹn một điều gì khi với hai bàn tay anh chỉ có thể làm ra số tiền ít ỏi. Anh mặc cảm không dám níu giữ chị ở lại bên anh. Sự im lặng của anh đồng nghĩa với sự chấp nhận số mệnh, anh che giấu tình yêu mãnh liệt của mình để cho chị yên tâm ra đi tới miền đất hứa là nước Mỹ, một đất nước ước mơ của biết bao con người trên thế giới. Chị không hiểu thấu được sự hy sinh trong trái tim anh, sự đau đớn và dày vò khi phải quyết định như thế dù đã tan nát cả cõi lòng. Chị nghĩ anh không giữ chị ở lại là do không còn yêu anh nữa, rồi trong một phút hờn giận chị bảo anh hãy xé hết những lá thư chị gửi cho anh. Anh cũng như chị tuổi đời còn non nớt và vì tự ái, anh hứa sẽ làm theo lời chị yêu cầu. Nhưng anh đâu biết rằng trong suốt cả cuộc đời anh, anh không bao giờ có thể có lại những lá thư tình đắm say như thế nữa.

****

Anh quay lại nơi xưa, nơi anh đã có một thời gian sống còn với những lá thư tình như những liều thuốc hồi sinh trước một sự thay đổi lớn, không chỉ cho đất nước mà thay đổi luôn cả cuộc đời của biết bao người mà trong đó có cả anh. Vào một buổi chiều khi hoàng hôn dần lan phủ kín trên mặt biển anh chọn một ghềnh đá ngồi chặm rãi đọc lại từng lá thư, anh như muốn nuốt hết tất cả những yêu thương, nhớ nhung mà chị đã trang trải trong từng câu từng chữ. Rồi anh nắm những lá thư lên cùng trái tim bị cơn tuyệt vọng xé nát tan thành từng mảnh vụn, thả tung bay ra cùng với biển cùng những giọt nước mắt, làm nhòe cả một vùng biển rộng tối đen đã không còn lối thoát.

****

Hai mươi năm sau chị quay về lại Việt Nam, thì anh đang bị bắt giam trong một chuyến làm ăn không tuân theo luật của chế độ hiện hành. Tội danh không nặng nề anh chỉ ở trong tù 2 năm. Lại thêm một tình cờ đến với anh khi người coi trại giam ở đó đi đặt một số hàng mây tre của một cơ sở trên thành phố. Trong lúc ngồi chờ đợi qua một vài câu chuyện đầu môi, người chủ của xưởng làm tre mây vô tình kể câu chuyện về một người có những lá thư tình hay nhất. Người coi trại giam ngồi nghe là một người còn trẻ nên cảm thấy câu chuyện tựa như một tiểu thuyết lãng mạn, bèn tò mò hỏi đến tên tuổi người nhận những lá thư tình yêu đó.

****

Vào một buổi sáng anh được kêu lên gặp trưởng trại. Anh ngạc nhiên không biết chuyện gì sẽ xảy ra thêm cho mình nữa, đang mang tâm trạng lo lắng nhưng khi nhìn gương mặt của người trước mắt thì anh cảm thấy yên tâm. Nụ cười hóm hỉnh và ánh mắt tò mò nhìn anh thật chăm chú rồi đặt cho anh một câu hỏi thật quá bất ngờ.

- Anh còn nhớ NTQH không?

Anh trở mắt nhìn người trưởng trại rồi trên môi gần như lấp bắp. Không cần anh trả lời người trưởng trại tù giam nói:

- Tôi biết chị ấy vừa từ Mỹ về, tôi sẽ cho anh đi gặp nhưng phải có người giám sát theo anh cho đúng với luật lệ. Rồi ông chất miệng thở dài nói tiếp.
- Tôi rất ngưỡng mộ về câu chuyện những lá thư tình của hai người, chỉ tiếc là những lá thư đó đã không còn nữa.

Buổi chiều hôm đó nơi một quán cà phê nhỏ bên quận Thanh Đa. Anh và chị được sự sắp xếp của những người thông cảm, ngưỡng mộ về tình yêu của họ. Mọi người có mặt để ngắm nhìn sự hội ngộ của một tình yêu đã trải qua hai mươi năm. Họ tề nhị ngồi cách xa và vờ như không để ý. Anh vẫn phong độ như ngày xưa mặc dù đang là tội phạm. Còn chị thời gian cũng như ngừng lại trên vóc dáng và cả trên gương mặt nơi chị. Câu hỏi đầu tiên trên môi của chị là:

- Những lá thư của em gửi anh có còn giữ không?

Gương mặt anh tỏ lộ ra sự hối tiếc và có một chút giận hờn gợn nhẹ, anh bỗng nhớ lại tất cả. Hình ảnh buổi chiều khi đứng trên ghềnh đá ở hòn đảo Phú Quốc. Khi cầm những lá thư trong tay nước mắt anh chảy dài xé thật nát, xé thật vụn rồi vung tay ném ra giữa không gian mênh mông cho gió cuốn trôi ra biển...

- Xin lỗi em.

Rồi anh như nghẹn ngào với ánh mắt rưng buồn. Chị mỉm cười nắm lấy tay anh, bàn tay của họ vẫn ấm áp trong tay nhau, chị nghiêng đầu nói thật nhẹ vào tai anh.

- Em sẽ bắt đầu viết thư cho anh khi trở về lại Mỹ.

Ngô Ái Loan